

**ES reglamentavimo kokybė, subsidiarumas ir proporcingumas. Geresnė teisėkūra**

**2014 m. vasario 4 d. Europos Parlamento rezoliucija „ES reglamentavimo kokybė, subsidiarumas ir proporcingumas. 19-oji ataskaita dėl geresnės teisėkūros (2011 m.)“ (2013/2077(INI))**

*Europos Parlamentas,*

- atsižvelgdamas į Tarpinstitucinį susitarimą dėl geresnės teisėkūros<sup>1</sup>,
- atsižvelgdamas į prie Sutarties dėl Europos Sąjungos (SESV) veikimo pridėtą Protokolą Nr. 2 dėl subsidiarumo ir proporcingumo principų taikymo, ypač į šio Protokolo 4, 6 ir 7 straipsnius,
- atsižvelgdamas į praktines priemones, skirtas SESV 294 straipsnio 4 daliai įgyvendinti pasiekus susitarimą per pirmąjį svarstymą, dėl kurių 2011 m. liepos 22 d. susitarė kompetentingos Europos Parlamento ir Tarybos tarnybos,
- atsižvelgdamas į savo 2012 m. rugsėjo 13 d. rezoliuciją „18-oji ataskaita dėl geresnės teisėkūros. Subsidiarumo ir proporcingumo principų taikymas (2010 m.)“<sup>2</sup>,
- atsižvelgdamas į savo 2011 m. rugsėjo 14 d. rezoliuciją dėl geresnės teisėkūros, subsidiarumo ir proporcingumo principų bei sumanaus reguliavimo<sup>3</sup>,
- atsižvelgdamas į savo 2011 m. birželio 8 d. rezoliuciją dėl nepriklausomų poveikio vertinimų užtikrinimo<sup>4</sup>,
- atsižvelgdamas į Komisijos ataskaitą dėl subsidiarumo ir proporcingumo (19-ąją ataskaitą dėl geresnės teisėkūros 2011 m.) (COM(2012)0373),
- atsižvelgdamas į Komisijos komunikatus dėl ES reglamentavimo kokybės (COM(2012)0746) ir COM(2013)0685),
- atsižvelgdamas į Komisijos komunikatą „Pažangus reglamentavimas – atsižvelgti į mažųjų ir vidutinių įmonių poreikius“ (COM(2013)0122),
- atsižvelgdamas į Komisijos tarnybų darbinį dokumentą dėl MVĮ skirtą pažangaus reglamentavimo stebėsenos ir konsultavimosi šiais klausimais (SWD(2013)0060),
- atsižvelgdamas į Komisijos komunikatą „Sumanus reguliavimas Europos Sąjungoje“ (COM(2010)0543),
- atsižvelgdamas į 2013 m. gegužės 30 d. Tarybos išvadą dėl pažangaus reglamentavimo,

---

<sup>1</sup> OL C 321, 2003 12 31, p. 1.

<sup>2</sup> OL C 353 E, 2013 12 3, p. 117.

<sup>3</sup> OL C 51 E, 2013 2 22, p. 87.

<sup>4</sup> OL C 380 E, 2012 12 11, p. 31.

- atsižvelgdamas į 2011 m. lapkričio 15 d. Aukšto lygio nepriklausomų suinteresuotųjų šalių grupės administracinei naštai mažinti ataskaitą „Europa gali geriau. ES teisės aktų įgyvendinimo užtikrinant kuo mažesnę naštą geriausios praktikos valstybėse narėse ataskaita“,
  - atsižvelgdamas į 2013 m. gegužės 30 d. Regionų komiteto nuomonę<sup>1</sup>,
  - atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 48 straipsnį,
  - atsižvelgdamas į Teisės reikalų komiteto pranešimą ir Konstitucinių reikalų komiteto nuomonę (A7-0056/2014),
- A. kadangi pažangaus reglamentavimo darbotvarkė yra mėginimas sutvirtinti pastangas siekiant geresnės teisėkūros, ES teisės supaprastinimo ir administracinės naštos sumažinimo, taip pat imtis veiksmų siekiant užtikrinti gerą valdymą, kuris būtų paremtas faktais grindžiamu politikos formavimu ir pagal kurį esminis vaidmuo būtų skiriamas poveikio vertinimams ir *ex post* kontrolei;
- B. mano, kad nacionaliniai parlamentai turėtų dalyvauti atliekant naujų reglamentų baigiamuosius vertinimus, nes taip būtų padedama Komisijai rengti ataskaitas ir bendrai patobulintas nacionalinių parlamentų vykdomas su Europos Sąjunga susijusių klausimų vertinimas;
- C. kadangi 2003 m. sudarytas Tarpinstitucinis susitarimas dėl geresnės teisėkūros nebeatitinka dabartinių teisinių aplinkybių, susiklosčiusių patvirtinus Lisabonos sutartį, ypač atsižvelgiant į nenuoseklų ES institucijų požiūrį į bendrų politinių pareiškimų dėl aiškinamųjų dokumentų tvirtinimą ir sekretoriato lygmeniu taikomas praktines priemones, skirtas SESV 294 straipsniui įgyvendinti;

### ***Bendrosios pastabos***

1. pabrėžia, kad Europos Sąjungos lygmeniu siūlomi ir priimami teisės aktai turėtų būti paprasti, efektyvūs ir veiksmingi, turėtų teikti akivaizdžią pridėtinę vertę, būti lengvai suprantami ir prieinami visomis oficialiosiomis valstybių narių kalbomis, taip pat turėtų teikti visapusišką naudą mažiausiomis sąnaudomis; pripažįsta, kad dėl ekonomikos krizės padidėjo nacionalinių administracijų ištekliams tenkanti našta, ir mano, kad įsipareigojimas rengti aiškius ir į nacionalinę teisę lengvai perkeliamus teisės aktus padėtų sumažinti dalį nacionalinių administracijų ir privačių asmenų, kurie turi laikytis teisės aktų, naštos; pabrėžia, kad Europos institucijos yra atsakingos už tai, kad būtų užtikrinta, kad teisės aktai būtų aiškūs, visiems suprantami ir netaptų papildoma nereikalinga administracine našta piliečiams ir įmonėms;
2. pabrėžia, kad naujųjų reglamentų dėl MVĮ ar dėl stambių bendrovių poveikio vertinimas neturi būti nei darbuotojai diskriminacijos dėl juos įdarbinančių bendrovių dydžio priežastis, nei dėl to turi būti pažeidžiamos darbuotojų pagrindinės teisės, įskaitant teisę į informaciją ir konsultacijas, ar blogėti jų darbo sąlygos, gerovė darbe ir pažeidžiamos teisės į socialinę apsaugą, nei dėl to turi būti trukdoma tobulinti šias teises ar jas užtikrinti darbo vietoje atsižvelgiant į esamą ir naują riziką, susijusią su darbu;

---

<sup>1</sup> OL C 218, 2013 7 30, p. 22.

3. pabrėžia, kad ES institucijos, leisdamos teisės aktus, privalo laikytis subsidiarumo ir proporcingumo principų;
4. primena savo ankstesnes pastabas, kuriose atkreipiamas dėmesys, jog Poveikio vertinimo valdyba ir nacionaliniai parlamentai ne kartą nustatė, kad Komisijos atliekamuose poveikio vertinimuose į šiuos principus atsižvelgiama nepakankamai; dar kartą reiškia nusivylimą, kad tokios kritinės pastabos buvo išsakytos dar vieniems metams;
5. mano, kad geresnės teisėkūros turėtų būti siekiama laikantis daugiapakopio valdymo principo, t. y. suderintais ES, nacionalinių institucijų ir vietos bei regionų valdžios institucijų veiksmais;
6. dar kartą ragina persvarstyti 2003 m. Tarpinstitucinį susitarimą dėl geresnės teisėkūros, siekiant atsižvelgti į naujas teises aplinkybes, susiklosčiusias patvirtinus Lisabonos sutartį, sutvirtinti dabartinę geriausią praktiką ir atnaujinti šį susitarimą pagal geresnės teisėkūros darbotvarkę; rekomenduoja bet kokią naują susitarimą patvirtinti remiantis SESV 295 straipsniu ir užtikrinti, kad jis būtų privalomas;
7. primygtinai ragina Komisiją ir Tarybą pradėti su Parlamentu derybas dėl tinkamo SESV 290 ir 291 straipsnių taikymo kriterijų; mano, kad tai galima padaryti persvarstant Tarpinstitucinį susitarimą dėl geresnės teisėkūros ir įtraukiant į jį, *inter alia*, tokius kriterijus;
8. mano, kad programų, kuriomis Komisija naudoja priimtiems teisės aktams įvertinti ir naštai sumažinti, pavadinimų įvairovė yra paini ir be reikalo sudėtinga; rekomenduoja pagal „geresnės teisėkūros“ kategoriją patvirtinti vieną pavadinimą ir dar kartą ragina paskirti vieną už šią sritį atsakingą Komisijos narį;
9. ragina Komisiją didesniu mastu peržiūrėti, kaip taikomas proporcingumo principas, ypač taikant SESV 290 ir 291 straipsnius ir priimant deleguotuosius bei įgyvendinimo aktus;
10. mano, kad siekiant demokratinio teisėtumo didelį dėmesį reikėtų atkreipti į išankstinio perspėjimo mechanizmą;

#### ***Nacionaliniams parlamentams skirtas subsidiarumo kontrolės mechanizmas***

11. pabrėžia, kad nors dėl ekonominės ir finansų krizės reikia geriau koordinuoti įvairiausių sričių politikas ir stiprinti Sąjungos įgaliojimus, taip pat labai svarbu ir toliau aiškiai suprasti kompetencijų pasidalijimą Europos Sąjungos daugiapakopio valdymo sistemoje ir priimti sprendimus tinkamiausiu lygmeniu ir mažinant biurokratinės kliūtis;
12. pabrėžia, kad Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje ir Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo protokole Nr. 2 įtvirtinti subsidiarumo ir proporcingumo principai yra visuotiniai ir įpareigojantys Europos institucijas jų laikytis, joms vykdant Sąjungos suteiktus įgaliojimus, išskyrus vienintelę išimtį – subsidiarumo principas netaikomas tose srityse, kurios priklauso išimtinai Sąjungos kompetencijai;
13. siūlo įvertinti, ar ES lygmeniu turėtų būti nustatyti tinkami kriterijai, pagal kuriuos būtų vertinama, ar laikomasi subsidiarumo ir proporcingumo principų;

14. pažymi, kad protokolu Nr. 2 nacionaliniams parlamentams suteikiama oficiali galimybė patarti ES teisės aktų leidėjui dėl to, ar siūlomas teisės aktas atitinka subsidiarumo principą, kuriuo remiantis jo tikslai dėl masto ar poveikio lengviau būtų pasiekti Sąjungos, o ne valstybės narės lygmeniu;
15. atkreipia dėmesį į didelę poveikio vertinimų, kaip sprendimų priėmimo teisėkūros procese skatinimo priemonės, svarbą, todėl atkreipia dėmesį į būtinybę tinkamai apsvarstyti klausimus, susijusius su subsidiarumo ir proporcingumo principais;
16. palankiai vertina glaudesnę nacionalinių parlamentų bendradarbiavimą vykdamas Europos teisėkūros procesą ir pastebi, kad valstybių narių parlamentai rodo vis didesnę susidomėjimą, kad Sąjungos institucijos tinkamai šiuos principus taikytų. Tai patvirtina faktas, kad 2011 m. Europos Parlamentas gavo 77 pagrįstas nuomones, kuriose teigiama, kad teisėkūros procedūra priimamo akto projektas neatitiko subsidiarumo principo, ir 523 kitus dokumentus dėl teisės akto projekto naudingumo, tuo tarpu 2010 m. gauta 41 pagrįsta nuomonė ir 299 kiti dokumentai. Išreiškia savo pasiryžimą tęsti ir stiprinti bendradarbiavimą ir tarpparlamentinį dialogą su nacionaliniais parlamentais;
17. ypač akcentuoja parlamentinės kontrolės, tiek vykdomos Europos Parlamento, tiek nacionalinių parlamentų, svarbą; ragina nacionaliniams parlamentams teikti didelę pagalbą, kad jie galėtų pasinaudoti savo kontrolės galimybėmis; ragina nacionaliniams parlamentams parengti vadovą, kuriuo naudojantis būtų lengviau įvertinti, kaip laikomasi subsidiarumo principo;
18. pabrėžia, kad pagal SESV 263 straipsnį Teisingumo Teismas turi teisę tikrinti teisės aktų teisėtumą subsidiarumo principo laikymosi požiūriu, ir kad šis principas yra politinė įgaliojimų vykdymo Sąjungos lygmeniu gairė;
19. kita vertus, pabrėžia, kad pagal Sutartis Teisingumo Teismas turi jurisdikciją bylose, iškeltose dėl „Sutarčių ar kokios nors su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo“, ir kad pagal Europos Sąjungos sutartį subsidiarumo ir proporcingumo principai priklauso šioms teisės normoms; pažymi, kad todėl teisminė Sąjungos aktų teisėtumo kontrolė apima šių principų laikymosi sritį;
20. pabrėžia, kad Teisingumo Teismas savo 2011 m. gegužės 12 d. bylos C-176/09 *Liuksemburgas prieš Europos Parlamentą* ir Tarybą sprendime teigia, kad proporcingumo principas „įpareigoja, kad Sąjungos teisės nuostata numatytos priemonės būtų tinkamos atitinkamais teisės aktais siekiamiems teisėtiems tikslams įgyvendinti ir neviršytų to, kas būtina jiems pasiekti“ ir kad „srityse, kuriose Sąjungos teisės aktų leidėjas turi didelę normatyvinę galią“ šiomis aplinkybėmis priimamos priemonės teisėtumui įtaka gali būti daroma, tik jeigu priemonė akivaizdžiai netinkama kompetentingų institucijų ketinamo siekti tikslo atžvilgiu, vis dėlto Europos teisės aktų leidėjai privalo „pagrįsti pasirinkimą objektyviais kriterijais“ ir vertindami su įvairiomis galimomis priemonėmis susijusią naštą „išnagrinėti, ar pasirinkta priemone siekami tikslai gali pateisinti neigiamas, ar net ypač neigiamas, ekonomines pasekmes tam tikriems operatoriams“;
21. pastebi, kad pagal Sutartyse apibrėžtą subsidiarumo principą Sąjungos veiksmai leidžiami tose srityse, kurios nepriklauso išimtinai Sąjungos kompetencijai, ir „tik tada ir tik tokiu mastu, kai valstybės narės numatomo veiksmo tikslų negali deramai pasiekti centrinio, regioninio ir vietos lygmeniu, o Sąjungos lygmeniu dėl numatomo veiksmo masto arba

poveikio juos pasiekti būtų lengviau“, o pagal proporcingumo principą reikalaujama, kad Sąjungos veiksmų turinys ir forma neviršytų to, kas būtina siekiant Sutarties tikslų; primena, kad subsidarumo ir proporcingumo principai yra glaudžiai susiję tarpusavyje, bet skirtingi: pirmasis principas yra susijęs su Sąjungos veiksmiais tose srityse, kurios nepriklauso Sąjungos išimtinai kompetencijai, o antrasis principas yra susijęs su teisės aktų leidėjų numatytų priemonių ir siekiamų tikslų atitikimu ir taikomas kaip bendra taisyklė naudojantis Sąjungos suteiktais įgaliojimais; pažymi, kad teisėkūros procedūra priimto akto projekto atitikties proporcingumo principui tikrinimas loginiu požiūriu turi būti atliekamas po atitikties subsidarumo principui tikrinimo, bet subsidarumo principo kontrolė nebūtų pakankamai veiksminga, jei nebūtų atliekama ir atitikties proporcingumo principui kontrolė;

22. pastebi, kad 2011 m. Komisija sulaukė tik nedaug parlamentinių klausimų, susijusių su subsidarumo ir proporcingumo principų laikymusi (32 iš daugiau kaip 12 000);
23. pabrėžia, kad 2011 m. Komisija gavo 64 pagrįstas nuomones, apibūdintas protokole Nr. 2 dėl subsidarumo ir proporcingumo principų taikymo, o tai yra žymiai daugiau nei 2010 m.; vis dėlto pažymi, kad šios 64 pagrįstos nuomonės sudarė tik 10 proc. visų 2011 m. Komisijai nacionalinių parlamentų perduotų 622 nuomonių, susijusių su šiuo politiniu dialogu; taip pat atkreipia dėmesį į tai, kad nei vienas Komisijos pasiūlymas nesulaukė pakankamo pagrįstų nuomonių kiekio, kad pagal protokolą būtų pradėtos vadinamosios geltonosios ar oranžinės kortelės procedūros; tačiau pažymi, kad 2012 m. gegužės 22 d. pirmą kartą buvo taikyta vadinamoji geltonosios kortelės procedūra dėl Komisijos pasiūlymo (Pasiūlymas dėl Tarybos reglamento dėl naudojimosi teise imtis kolektyvinių veiksmų atsižvelgiant į įsisteigimo ir paslaugų teikimo laisvės, vadinamasis pasiūlymas dėl „Monti II“ reglamento); pabrėžia, kad Komisija atšaukė savo pasiūlymą dėl reglamento ne todėl, kad ji manė, jog buvo pažeistas subsidarumo principas, o todėl, kad nustatė, jog nebūtų sulaukta reikiamos politinės paramos Europos Parlamente ir Taryboje pasiūlymui patvirtinti;
24. mano, kad subsidarumo principo kontrolės mechanizmas turėtų būti suvokiamas ir naudojamas kaip svarbi priemonė siekiant ES ir nacionalinių institucijų bendradarbiavimo; su pasitenkinimu pastebi, kad ši priemonė praktikoje naudojama kaip ryšių ir bendradarbiavimo priemonė vykdant dialogą skirtingais įvairių lygių Europos sistemos instituciniais lygmenimis;
25. susirūpinęs pažymi, kad kai kuriose pagrįstose nacionalinių parlamentų nuomonėse pabrėžiama, jog įvairiuose Komisijos pasiūlymuose dėl teisėkūros procedūra priimamo akto pagrindimas dėl subsidarumo principo taikymo yra nepakankamas arba jis nepateikiamas;
26. todėl ragina apsvarstyti, kodėl nacionaliniai parlamentai pateikia mažai oficialių pagrįstų nuomonių ir ar tai sietina su tuo, kad subsidarumo principo visuotinai laikomasi, ar su tuo, kad nacionaliniai parlamentai stokodami išteklių ar dėl per trumpų terminų negali pasinaudoti šiuo principu; mano, kad būtų tikslinga Komisijai atlikti tyrimą;
27. pabrėžia, jog būtina, kad ES institucijos suteiktų nacionaliniams parlamentams galimybę kruopščiai išnagrinėti pasiūlymus dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų, užtikrinant, kad Komisija išsamiai ir nuosekliai pagrįstų savo teisėkūros sprendimus dėl subsidarumo ir proporcingumo principų, atsižvelgdama į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo protokolo Nr. 2 5 straipsnį;

28. šiuo klausimu taip pat pažymi, kad dabartinis nacionaliniams parlamentams numatytas laikotarpis patikrinti, ar laikomasi subsidarumo ir proporcingumo principų, dažnai laikytas per trumpu;
29. mano, kad spaudimas dėl laiko ir išteklių, kurį teikdami pastabas dėl teisės aktų projektų patiria nacionaliniai parlamentai, prisideda prie Europos Sąjungoje jaučiamos demokratijos stokos;
30. primena savo ankstesnius prašymus išsamiau ištirti problemas, su kuriomis susiduria nacionaliniai parlamentai, siekiant pagerinti dabartinės sistemos veikimą, mano, kad būtų pageidautina išnagrinėti šio mechanizmo, kuris galėtų suteikti daugiau teisių nacionaliniams parlamentams, sustiprinimo priemonės – tai būtų galima padaryti, pavyzdžiui, ateiityje atliekant Sutarties peržiūrą; siūlo atliekant tokią peržiūrą apsvarstyti, koks turėtų būti atitinkamas nacionalinių parlamentų atsakymų skaičius, kad būtų galima pradėti taikyti tokią procedūrą, ar ji turėtų būti taikoma sprendžiant tik su subsidarumu susijusius klausimus ir koks būtų jos poveikis, visų pirma remiantis naujausia patirtimi, susijusia su vadinamosios „geltonosios kortelės“ procedūra; mano, kad tokios diskusijos būtų naudingas nacionaliniams parlamentams suteiktų įgaliojimų raidos etapas, nes paskatos tikrinti būtų suderintos su padariniais Europos Sąjungos lygmeniu;
31. mano, kad tuo pačiu metu būtų galima pradėti įgyvendinti kelias iniciatyvas, kuriomis būtų siekiama tobulinti nacionalinių parlamentų atliekamą Europos Sąjungos masto klausimų vertinimą; visų pirma siūlo:
- į kiekvieną Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje paskelbtą teisėkūros procedūra priimamą aktą įtraukti išnašą, kurioje būtų pateiktas išsamus pastabas pateikusių ir susirūpinimą dėl subsidarumo išreiškusių nacionalinių parlamentų sąrašas;
  - siūlo teisėkūros institucijoms nedelsiant perduoti nacionalinių parlamentų pagrįstas nuomones, siunčiamas pagal prie ES sutarties ir SESV pridėto Protokolo Nr. 2 6 straipsnį;
  - parengti gaires, kuriose būtų nustatyti pagrįstų nuomonių subsidarumo klausimais teikimo kriterijai;
  - paraginti nacionalinius parlamentus atlikti lyginamuosius vertinimus, palyginant jų atliktus *ex ante* vertinimus ir Komisijos parengtus *ex post* vertinimus;

### ***Geresnė teisėkūra***

32. mano, kad veiksmingas požiūris į geresnės teisėkūros srityje kylančius iššūkius tiek taikant galiojančius, tiek priimant būsimus teisės aktus padės Europos Sąjungos institucijoms reaguoti į krizę; mano, kad Europos Sąjungos teisės aktų ir teisėkūros praktikos reforma yra esminė priemonė Europos Sąjungos ekonomikos augimui, konkurencingumui ir deramam darbui užtikrinti;
33. palankiai vertina tai, kad Komisija vis daugiau dėmesio skiria politikos ciklui, kuriame ES teisės aktų inicijavimo, poveikio vertinimo, konsultavimosi, tvirtinimo, įgyvendinimo ir įvertinimo etapai laikomi nuoseklaus proceso dalimi; atsižvelgdamas į tai mano, kad principas „Visų pirma galvokime apie mažuosius“ turėtų būti svarbiausia viso proceso dalis ir kad turėtų būti pagerintas naujų teisės aktų *ex ante* vertinimas, ir taip būtų

kuriamas aiškus ir skaidrus procesas, kuriuo skatinamas augimas ir konkurencingumas Europoje;

34. šiuo požiūriu palankiai vertina Komisijos komunikatus dėl pažangaus reglamentavimo ir ES reglamentavimo kokybės, taip pat jos tarnybų darbinį dokumentą „10 labiausiai MVĮ veiklą sunkinančių ES teisės aktų“; mano, kad šie dokumentai yra patikimos pažangos, padarytos įgyvendinant geresnės teisėkūros darbotvarkę, įrodymai ir kad jie atspindi daugelį Parlamento anksčiau pateiktų pageidavimų;
35. mano, kad dabar šią retorinę pažangą reikėtų sutvirtinti konkrečiais veiksmais; todėl primygtinai ragina Komisiją pateikti daugiau konkrečių pasiūlymų, kaip būtų galima nekenkiant darbuotojų saugai ir sveikatai sumažinti bendrą ES reguliavimo našą, ir visų pirma:
- imtis veiksmų, siekiant kuo greičiau visoje Europoje sumažinti konsultacijose dėl „10 labiausiai MVĮ veiklą sunkinančių ES teisės aktų“ MVĮ įvadytą našą;
  - siūlant priimti naujus teisės aktus prireikus dažniau numatyti labai mažoms įmonėms ir MVĮ taikytinas išimtis ar švelnesnę tvarką ir ES viešųjų pirkimų taisykles padaryti palankesnes MVĮ;
  - greitai įgyvendinti įsipareigojimus, nustatytus jos 2013 m. spalio 2 d. komunikate „ES reglamentavimo kokybė“ (REFIT) (COM(2013)0685) ir iki dabartinės teisės aktų leidėjo kadencijos pabaigos svarbiausiose politikos srityse atlikti Reglamentavimo kokybės ir rezultatų programos (REFIT) vertinimus, įtraukiant duomenis apie valdymą visais lygmenimis vietos ir regionų valdžiai rūpimuose pagrindiniuose sektoriuose;
  - pradėti didesniu užmoju skatinti darbo vietų kūrimą ir augimą ES mažinant įmonių dėl reglamentavimo patiriamas išlaidas;
  - parengti metinę ataskaitą, kurioje daugiausia dėmesio būtų skiriama platesnio masto geresnės teisėkūros darbotvarkei ir į kurią būtų įtrauktas pareiškimas apie Komisijos pradėtų iniciatyvų srityje padarytą pažangą, įskaitant pareiškimą dėl verslo subjektų grynųjų sąnaudų ir socialinių sąnaudų, patirtų dėl per pastaruosius 12 mėnesių Komisijos patvirtintų naujų pasiūlymų;
36. pabrėžia, kad darbuotojų saugos ir sveikatos ir darbuotojų informavimo ir konsultavimo gerinimas yra du svarbūs veiksniai siekiant padidinti Europos ekonomikos produktyvumą ir konkurencingumą; pabrėžia, kad tvirtas ir stabilus reglamentavimas tose srityse augimui netrukdo – priešingai, prie jo prisideda;
37. mano, kad Komisija turėtų toliau nagrinėti galimybę teisėkūros procese nustatyti „baltosios knygos“ etapą; mano, kad, suteikiant galimybę suinteresuotosioms šalims teikti pastabas dėl pasiūlymų projektų ir negalutinių lydimųjų poveikio vertinimų, pernelyg neilginant būsimų teisės aktų rengimo etapo pagerėtų Komisijos teikiamų teisės aktų projektų kokybė;
38. be to, primena savo raginimą Komisijai pateikti pasiūlymus dėl reguliavimo kompensavimo, pagal kurį prieš pateikiant naujus teisės aktus, dėl kurių taikymo būtų patiriama išlaidų, būtų reikalaujama nustatyti atitinkamą šių išlaidų kompensaciją;

pažymi, kad ES teisės aktų priėmimo procesas savaime nereiškia, kad dėl vieno Europos Sąjungos lygmeniu priimamo teisės akto reikia panaikinti 28 nacionalinius įstatymus, taip pat kad pagal naujus Europos Sąjungos teisės aktus nustatoma mažesnė našta nei pagal atitinkamus nacionalinius įstatymus; todėl primygtinai ragina Komisiją rimtai apsvarstyti šį pasiūlymą ir iki dabartinės Parlamento kadencijos pabaigos 2014 m. pateikti jo poveikio vertinimą;

39. apgailestauja, kad Komisija rengiasi atšaukti savo pasiūlymą dėl Europos privačiosios bendrovės statuto, kurį Parlamentas savo iniciatyva teikiamame pranešime paragino pateikti ir prašo Komisijos konsultuotis su Europos Parlamentu prieš atšaukiant bet kokią pasiūlymą, paremtą tokiu Parlamento pranešimu;
40. pabrėžia supaprastinimo svarbą gerinant reglamentavimo aplinką, ypač vietos ir regionų valdžios institucijoms, kurių ištekliai, reikalingi taikant teisės aktus, dažnai yra riboti ir mažėja;
41. mano, kad perteklinis reglamentavimas – tai tokia praktika, kai valstybės narės, perkeldamos ES direktyvas į nacionalinę teisę, nustato didesnius nei būtiniausi reikalavimai; dar kartą pakartoja remias priemones, kuriomis siekiama spręsti perteklinio reglamentavimo problemą, todėl ragina valstybes nares paaiškinti priežastis, dėl kurių jos ėmėsi perteklinio reglamentavimo;

#### ***Poveikio vertinimas ir Europos pridėtinė vertė***

42. palankiai vertina tai, kad Komisijos poveikio vertinimuose mėginama aprėpti daug ir įvairių galimų poveikių, tačiau mano, kad šią sistemą vis tiek būtų galima keliais būdais sustiprinti, pavyzdžiui, įtraukti teritorinį aspektą (finansinius ir administracinius padarinius nacionalinės, regioninės ir vietos valdžios institucijoms); šiuo požiūriu džiaugiasi, kad Komisija nusprendė iki 2014 m. birželio mėn. atnaujinti, sutvirtinti ir persvarstyti savo Poveikio vertinimo gaires, ir pasilieka teisę svariai prisidėti prie šių pastangų, ateinančiais mėnesiais pateikdamas galimus šių gairių patobulinimus; prašo, kad poveikio vertinimai, kurie yra esminiai rengiant viešąsias ir politines nuomones, būtų atliekami laikantis daugiakalbystės principo;
43. prašo Komisijos išnagrinėti rengiant poveikio vertinimus naudojamą metodiką siekiant įvertinti būdus, kaip pagerinti kokybinius rodiklius ir konsultavimosi proceso bendrą vykdymą, visų pirma atitinkamų suinteresuotųjų šalių įtraukimą;
44. mano, kad reikia užtikrinti visapusį Komisijos skelbiamų poveikio vertinimų ir Komisijos narių kolegijos priimamų pasiūlymų dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų turinio nuoseklumą; prašo iš karto atnaujinti bet kokią Komisijos narių kolegijos iš dalies pakeisto pasiūlymo poveikio vertinimą, kad jis atspindėtų Komisijos narių padarytus pakeitimus;
45. ragina Komisiją stiprinti Poveikio vertinimo valdybos (PVV) atliekamą vaidmenį ir didinti jos nepriklausomumą, visų pirma baigti rengti ir pateikti pasiūlymus dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų, kuriuos PVV įvertino palankiai ir patvirtino; ragina PVV remtis socialinių partnerių ekspertinėmis žiniomis;
46. mano, kad dabartinė atsakomybės išlyga, pagal kurią Komisijai atliekant poveikio vertinimus „Komisijos tarnybos įpareigojamos tik dalyvauti rengiant šiuos vertinimus ir

nedaro įtakos jokiame galutiniam Komisijos priimamam sprendimui“, atspindi svarbų esamos sistemos trūkumą;

47. palankiai vertina teigiamus pokyčius Parlamento Poveikio vertinimo ir Europos pridėtinės vertės direktorate; mano, kad visame Parlamente reikėtų įtvirtinti sisteminių požiūrį į poveikio vertinimų svarstymą; palankiai vertina tai, kad Poveikio vertinimo direktoratas rengia trumpas prie Komisijos teikiamų pasiūlymų pridedamų poveikio vertinimų santraukas, ir mano, kad šios santraukos turėtų būti esminė komitetų darbo svarstant diskutuotinus pasiūlymus dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų dalis; siūlo atitinkamais atvejais į Parlamento poveikio vertinimus įtraukti teritorinį aspektą; prašo Komitetų pirmininkų sueigos apsvarstyti, kaip būtų galima geriausiai įgyvendinti šią rekomendaciją;
48. primena 2005 m. patvirtintame Tarpinstituciniame bendrame požiūryje į poveikio vertinimą Parlamento ir Tarybos priimtą įsipareigojimą prieš tvirtinant bet kokią esminį pakeitimą atlikti poveikio vertinimus, kai mano, kad tai tikslinga ir būtina vykdant teisėkūros procesą, ir ragina komitetus įgyvendinant šį įsipareigojimą naudotis Poveikio vertinimo skyriaus paslaugomis;
49. taip pat primena 2003 m. sudarytą Tarpinstitucinį susitarimą dėl geresnės teisėkūros ir ragina Tarybą vykdant pagal šį susitarimą priimtus įsipareigojimus baigti kurti savo mechanizmą, skirtą jos padarytų esminių pakeitimų poveikio vertinimams nedelsiant atlikti;
50. primygtinai prašo Komisijos atidžiai apsvarstyti prie su teisėkūra susijusių savo iniciatyva teikiamų pranešimų pridedamus Europos pridėtinės vertės vertinimus, išsamiai išdėstant priežastis, kodėl ji nepritaria kokiems nors Parlamento pateiktiems argumentams ar jų nelaiko svarbiais;

o

o o

51. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai, Komisijai ir nacionaliniams parlamentams.